

pärast jo Liso ussinust, teigeennamist sest aiasf sadik, kui kahhe wofki kallat korra pärast olli hakkanud tööd teggema. Liso ei julgenud sest keppikesest kel- lelegi sanna lausuda, ja et seläbbi temma tööd im- melikkult jätkati. Sepärast ka üllewataja mõtles keik need lõngad kehraja ussinusfest ja jouust tulles- wad; agga sedda ennam läks ka tarwis ikka wässi- matta hõlega isse tööd tehha, et agga seddasamma ossa lõngo jouaks walmis sata. Menda sündis, et kolme nädalata aial Lisul olli ennam lõngo kätte tua, kui ehk kolme ku aeges omma emma maias ep olle joudnud walmistada; sest temma olli nüüd tõtege- missega hästi jone peäle sanud, egga pannud sedda ennam ni raskest kui enne, kaswis temmale ka ho- pis suremat joudo kätte. Agga mitto kord innimenne isse omma rummalusse läbbi rikkub omma kaunist luggu, et weel parremat püab ja pahhemat saab. Kui ühhel õhtul leiwarõtmisse aeg liggi joudis, ja Liso sedda teist wofki keppikessega jälle pannes

käima, siis koggematta keppikessega ka omma ratta külge putub ja näab immetelledes, et segi hakkab jooksuma ja kehrust walmistama. Sedda nähhes aias wanna tööbi jälle kiusates peäle. Liso jäi mõtlema nenda: Ollen sedda aega küi sanud rängaste tööd tehha, ja mikspärast siis allati sedda suurt waewa nähha, ja ühte puhko pallawa ruttoga eddase aiada? Woin jo wahhestki armo heita omma peäle, et, kui saan tüi aega kehranud, pannen mõllemad rattad käima, joosko nemmad siis issekestes ni kaua kui nattukest puhkan! Otsigo mõtles nenda teggi. Wan- ni jälle mõllemad rattad, keppikessega külge putudes, käima, ja jäi isse rahhul peält waatma, kuidas nem- mad jooksid. Agga äkkitselt kulis lae alt praksata- mist, kui olleks kümme keppi korraga kakkimurtud. Liso kohkudes, lõi silmad ülles lae ossa, kust sedda heält arwas tulleswad, ja ei näinud kedbage; watis jälle mahha, ja teine ehmatas joudis teise peäle — mõllemad woffirattad jäid äkkitselt seisma ja kallis